

Poselstwo szóste

**Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia,
jakie dostrzegamy w historii Dawida**

Wersety biblijne: 1 Sm 16:1 – 2 Sm 24:25; Dz 13:22, 36.

**I. W historii Dawida (1 Sm 16:1 – 2 Sm 24:25) musimy dostrzec
Bożą suwerenność i to, że uczył się on lekcji krzyża:**

A. Zgodnie z Bożą suwerennością Dawid został poddany sprawdzianowi i zaaprobowany w tym, że ufał Bogu i pokonał Goliata – 1 Sm 17:1–58:

1. Doświadczenie, jakie miał Dawid jako pasterz, wyszkoliło go w pokładaniu ufności w Panu; kiedy więc usłyszał wyzwanie rzucone przez Goliata, mógł powiedzieć Saulowi: „Sługa twój pasał owce ojca swego i bywało tak, że przyszedł lew lub niedźwiedz i porwał jagnię z trzody; wtedy ja biegłem za nim, pokonywałem go i wyrzywałem je z paszczy jego; a jeśli rzucił się na mnie to go chwytałem za grzywę, tłukłem i zabijałem go [...] Jahwe, który mnie wyrwał z mocy lwa czy niedźwiedzia, wyrwie mnie też z ręki tego Filistyna” – w. 34–37.
2. Dawid powiedział Goliatowi, że „nie mieczem i włócznią wspomaga Jahwe, gdyż wojna należy do Jahwe i On wyda was w ręce nasze” (w. 47); poszedł stoczyć walkę z Goliatem (w. 40–48) i zabił go kamieniem, którym cisnął z procy w czoło Goliata, i ściął mu głowę jego mieczem (w. 49–54).
3. Zwycięstwo odniesione przez Dawida nad Goliatem było silnym potwierdzeniem tego, że Bóg go wybrał i namaścił; na podstawie doświadczenia Dawida musimy sobie uświadomić, że ponieważ podążamy dzisiaj za Chrystusem, każdy aspekt naszego otoczenia całkowicie podlega suwerennej Bożej ręce – Mt 10:29–31; Ps 31:15–16a; 39:10; Rz 8:28–29; Iz 45:15.

B. Zgodnie z Bożą suwerennością, Dawida wybrano na sługę dla Saula, ówczesnego króla; przez to, że umieszczono ich dwóch razem, Saul okazał się kimś, kto był przeciwieństwem Bożej woli, a Dawid okazał się człowiekiem według Bożego serca – 1 Sm 18:6–11a:

1. To, że stosunek Dawida do Saula był poddawany próbie, znaczyło, że Dawid nieustannie był umieszczany na krzyżu; podczas każdej misji, z jaką Saul wysyłał Dawida, działał on rozważnie, więc król postawił go nad wojownikami; kiedy pewnego razu Dawid powrócił po pobiciu Filistynów, kobiety wyległy z wszystkich miast izraelskich i śpiewały do siebie nawzajem: „Pobił Saul swój tysiąc, ale Dawid swoje dziesięć tysięcy” – w. 5–7.
2. Ta pochwała nie miała wpływu na Dawida, ale miała na Saula; Salomon powiedział: „dla człowieka próbą jest sława” (Prz 27:21); Saul bardzo się rozżłościł i zazdrościł Dawidowi, co pokazuje, że był człowiekiem, który w pełni przebywał w upadłym ciele i żył całkowicie dla siebie; od owego dnia Saul

- chciał zabić Dawida, a ten nie miał gdzie się ukryć; Saul już nie tylko był zazdrosny o Dawida, lecz zaczął knuć, jak by go zabić bez uszczerbku dla swego imienia – 1 Sm 18:10 – 21:1.
3. Kiedy Saul usiłował zabić Dawida, ten nie walczył ani nie robił nic, by się zemścić; jedynie uciekał; zemsta i walka w odpowiedzi na atak to kwestia upadłego ciała, a ci, którzy praktykują to, co z upadłego ciała, nie mają udziału w Bożym królestwie – 18:11; por. Rz 12:19; Ef 4:26; Ga 5:21, 24.
 4. Dawid znał Bożą władzę w swym sercu; w Pierwszej Księdze Samuela widzimy, jak Saul ścigał Dawida na pustyni, by go zabić; Dawid miał okazję zabić Saula, ale bał się Boga i nie ośmielił się zburzyć boskiego porządku, ustalonego przez Boga – 18:6 – 26:25.
 5. Gdyby Dawid zbuntował się przeciwko Saulowi, dałby ludowi przykład buntu przeciwko królowi wyznaczonemu, ustanowionemu, przez Boga; Dawid przyjął postawę zapierania się własnego „ja” i poddawania się Bożej władzy.
 6. Saul był nieposłuszny Bogu i Bóg go odrzucił, ale było to coś między nim a Bogiem; jeśli chodzi o Dawida, poddał się on Bożemu namaszczoneму i za to był odpowiedzialny przed Bogiem – 24:5–7; 26:9, 11; 2 Sm 1:9–16.
 7. Jeśli niektórzy poniosą koszt, żeby doświadczać kruszenia przez krzyż za sprawą życia w cieniu krzyża, poznawać naturalne życie i usposobienie oraz z nimi się rozprawiać, uśmiercać upadłe ciało i zapierać się siebie przed Bogiem, z pewnością poznają Bożą władzę i będą w stanie ją zaprowadzić – to podstawowa zasada.
 8. Zgodnie z tym, co uświadamia nam Nowy Testament, Dawid niósł krzyż codziennie we wszelkich sytuacjach; List do Filipian 3:10 wskazuje, że siłą do niesienia przez nas krzyża jest moc Chrystusowego zmartwychwstania; Chrystus wszedł w nas, by w nas żyć i nieść krzyż – por. Pnp 2:8–9, 14.
 9. W miarę tego, jak Dawid uczył się lekcji krzyża, radował się Bożym zaopatrzeniem wraz z Jonatanem i Michal; bez nich nie miałyby jak uciec przed Saulem – 1 Sm 20:1 – 21:1; 19:11–18.
 10. Zgodnie z Bożą suwerennością, Dawid odebrał lekcje krzyża i na koniec nie stracił, tylko zyskał i wygrał, nie cierpiał, tylko radował się – Flp 1:19; 3:8–9; 2 Kor 4:7, 16–18; por. 2:12–14.
 11. Życie Dawida oznacza życie kruszenia; kruszenie zewnętrzne człowieka to kruszenie naszego naturalnego usposobienia, naszego „ja”; Duch Święty poddaje nas karceniu po to, żebyśmy byli ludźmi skruszonymi; Bóg umieszcza nas w miejscu, w którym doznajemy całkowitej niezdolności i bezsilności, żeby móc swobodnie wbudować w nas siebie z całym swoim niezgłębionym bogactwem – 1:8–9; 4:16–18; 12:9–10; Oz 6:1–3; Rz 8:28–29; por. J 12:3.

II. Dawid troszczył się o Boże mieszkanie na ziemi, mieszkanie Bożej Arki – 2 Sm 6:1 – 7:29; Ps 132:1–18:

- A. Mimo że Bóg nie chciał, żeby Dawid zbudował świątynię, ten przygotował budowniczego, teren i materiały na jej budowę; Bóg objawił również Dawidowi wzór świątyni przez Ducha, a Dawid przed śmiercią przekazał ten wzór swemu synowi Salomonowi; Dawid wypełnił więc swoją posługę i współpracował z Bogiem w celu ukończenia budowy świątyni – 2 Sm 8:11; 1 Krl 7:51; 1 Krn 22:14–16; 29:1–5; 28:11–19; Dz 13:22, 36.
- B. Dawid gorliwie pragnął zbudować Bożą świątynię (2 Sm 7:1–3), lecz Bóg odrzucił jego dobre intencje; Bóg posłał do niego proroka Natana, żeby zapytał w Jego imieniu: „Czy ty miałbyś zbudować Mi dom, abym w nim mieszkał?” – w. 5:
1. To ukazuje, że całą naszą pracę i służbę w kościele musi inicjować Bóg i że muszą one być zgodne z Jego pragnieniem; wszystko, co inicjuje i zaczyna człowiek, niezależnie od tego, jak bardzo jest to dla Boga, stanowi religijną działalność pozabawioną obecności Chrystusa.
 2. Serce, jakie mamy dla służby Bogu, jest do przyjęcia, ale decyzja o uczynieniu czegoś dla Niego jest nie do przyjęcia; Bóg rzekł do Dawida: „Czy ty...?”; Bóg nie chce, żebyśmy o czymś decydowali w Jego imieniu
- C. Ponieważ Dawid był człowiekiem, który bał się Boga i z Nim współpracował, nie podjął działania, kiedy Bóg przez Natana powiedział mu, żeby powstrzymał swoje postanowienie o budowie świątyni; akt powstrzymania się Dawida przed realizacją pragnienia zbudowania świątyni to wielka sprawa; siostra M.E. Barber powiedziała: „Kto nie może powstrzymać się przed wykonaniem pracy dla Boga, nie może dla Niego pracować” (*The Collected Works of Witness Lee*, 1953, t. 1, *Knowing Life and the Church*, s. 283) – Łk 10:38–42.
- D. To, że Dawid się powstrzymał, ustanowiło podwójne świadectwo we wszechświecie; po pierwsze, wszelkie dzieło wykonywane we wszechświecie powinno pochodzić od Boga, a nie od człowieka; po drugie, liczy się tylko to, co Bóg czyni dla człowieka, a nie to, co człowiek czyni dla Boga – 2 Sm 7:11–14a, 18, 25.
- E. Musimy uczyć się w głębi siebie, że Bóg chce od nas tylko współpracy; nie potrzebuje, byśmy cokolwiek dla Niego czynili; musimy powstrzymać wszelkie swoje opinie, decyzje i pomysły; musimy pozwalać, by to On mówił, przychodził i nakazywał – Mt 17:5.

III. Relacja o karzącym Bożym sędzie nad Dawidem jest przytoczona dla nas dzisiaj w formie ostrzeżenia (1 Kor 10:11); Bóg nie tylko kocha i okazuje miłosierdzie, lecz także jest sprawiedliwy i wzbudza lęk; Bóg przebaczył Dawidowi, ale też go zdyscyplinował i skarcił wedle sprawiedliwości związanej ze swoimi rządami (2 Sm 12:10–14):

- A. Gdy już wszyscy wrogowie Izraela zostali poskromieni, a Dawida wywyższono na króla Izraela, on w sytuacji pełnej pokoju popełnił wielkie grzechy – zdradę małżeńską i morderstwo; wskazuje to,

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

- że kiedykolwiek mamy spokój w sytuacji pełnej pokoju, nietrudno dać się skusić, by dogodzić swemu upadłemu ciału – 11:1–27; 1 P 4:1 i przypis 4.
- B. Grzech, jaki popełnił Dawid, był wynikiem oddania się pożądaniu oczu i pożądaniu upadłego ciała (2 Sm 11:2–3); Dawid nadużył mocy godności królewskiej (w. 4–5) i umyślnie dopuścił się zdrady małżeńskiej przez grabież.
- C. Zdobywszy się na taki akt, Dawid starał się ukryć ten zły czyn, stwarzając pozory (w. 6–13); potem zamordował Uriasza, swego wiernego sługę, uknuwszy spisek z Joabem, żeby wziąć sobie żonę Uriasza (w. 14–25; 12:9).
- D. Popełniając ten jeden grzech, Dawid złamał pięć ostatnich z Dziesięciorga Przykazań (Wj 20:13–17); jego grzech był wielką zniewagą i obrazą wobec Boga i prawie unieważnił wszystkie jego wcześniejsze osiągnięcia.
- E. Dawid, będąc człowiekiem według Bożego serca (1 Sm 13:14), umożliwił Bogu rozpoczęcie wieku godności królewskiej w celu ustanowienia Jego królestwa na ziemi dla nadchodzącego Chrystusa, ale poniósł porażkę w kwestii pobbżazania pożądaniu upadłego ciała (1 Krl 15:5); w tej kwestii Dawid pofolgował sobie i poświęcił najwyższe osiągnięcie w swoim duchowym podążaniu za Bogiem; to powinno posłużyć nam wszystkim za ostrzeżenie.
- F. Jakże to godne ubolewania, że Dawid w krytycznym momencie kuszenia go przez złego, nie sprawował silnej kontroli nad swoim pożądaniem, ale je spełnił i popełnił obrzydliwy grzech, którym bezgranicznie obraził Boga.
- G. Bóg kochał Dawida, ale z powodu grzechu ten stracił reputację i pozycję, a także jedenaście z dwunastu plemion (2 Sm 20:1–2); grzech popełniony przez Dawida zasiał nasienie zepsucia, jakiemu uległ Salomon (12:24), co doprowadziło do podziału królestwa nadanego przez Boga (1 Krl 11:9–13; 12:1–17) i do pojawienia się nasienia zepsucia w godności królewskiej, jakiemu ulegli potomkowie Salomona; wynikiem tego były ostatecznie utrata państwa i świętej ziemi ich ojców, niewola, do jakiej dostał się święty lud, i rozproszenie go po całej kuli ziemskiej oraz brak pokoju aż do obecnych czasów.
- H. Na podstawie historii Dawida widzimy, że wpaść w ręce Boga, który sprawuje rządy, to poważna rzecz (2 Sm 12:10–14); Dawid bardzo szybko wznowił społeczność z Bogiem, ale Boże karcenie trwało dalej, nawet po jego śmierci (w. 15b – 20:26).
- I. Dzięki wyznaniu przez Dawida grzechów jego społeczność z Bogiem została przywrócona, co objawia Psalm 51, lecz spoczęła na nim ręka Boga, który sprawuje rządy; po odniesionej porażce wiele zła, w tym kazirodztwo, mord i bunt, wydarzyło się w jego rodzinie – 2 Sm 12:15b – 20:26.
- J. Bóg poddał Dawida surowej karze, ponieważ jego grzech był bardzo niegodziwy; źródłem niesłychanego zła, jakie spotkało rodzinę Dawida, było jego pobbżazanie pożądaniu upadłego ciała; pokazuje

to, że Boże karcenie i związane z Jego rządami wychowywanie tych, którzy Go kochają, może dotyczyć również ich dzieci.

- K. To powinno nas zdecydowanie zaalarmować i stanowić dla nas ostrzeżenie w więzi, jaką mamy z Chrystusem; to, czym jesteśmy, czego pragniemy i co mamy zamiar zrobić oraz jak się zachowujemy, ma bardzo wiele wspólnego z pozostawaniem przez nas w Chrystusie i uczestniczeniu w całym Jego niezgłębionym bogactwie, którym możemy się radować; jeśli nie będziemy w porządku wobec Boga w którejś z tych spraw, utracimy Chrystusa, którym się radujemy.
- L. Wszeczawierający Chrystus, który jest naszym mieszkaniem, wszeczawierającą dobrą ziemią i wszystkim, czego potrzebujemy do radowania się, wypłuje nas i nie pozwoli, byśmy się Nim dalej radowali, jeśli nie będziemy właściwi w stosunku do Niego – Kpł 18:25; Obj 3:16.
- M. Ostatecznie Dawid nie tylko się starzał, lecz także gasł; jego życie miało dobry początek, niczym jasno wschodzące słońce, a jego dalsze życie i losy można porównać do słońca w południe; jednakże oddawanie się pożądaniu (2 Sm 11:1–27) wpłynęło negatywnie na jego losy i doprowadziło do tego, że jego jasne życie przygasło jak wieczorne słońce o zmierzchu; kiedy Dawid był w podeszłym wieku, w jego życiu nie było niczego jasnego, znakomitego ani wspaniałego (1 Krl 1:1–4; por. Pwt 34:7; Rdz 48:14–16; Prz 4:18).
- N. Życie chrześcijańskie to życie uczenia się Bożych rządów; zniemy to, co siejemy; im bardziej będziemy wielkoduszni wobec innych, tym bardziej Bóg będzie taki wobec nas; jeśli będziemy podli i srodzy w stosunku do braci, i Bóg będzie taki w stosunku do nas; kiedy inni chorują lub wpadają w tarapaty, to czas na to, żebyśmy im pomogli, a nie ich krytykowali – Ga 6:7; 1 Tes 5:14–15; Łk 6:36–38; Mt 7:1–2:
1. Musimy uczyć się być tymi, którzy okazują wielkoduszność i wybaczą; jeśli jesteśmy srodzy w stosunku do innych, i Bóg taki będzie w stosunku do nas; powinniśmy unikać krytykowania innych, potępiania ich i mówienia o nich w lekkomyślny sposób; krytyka innych i nierozważne uwagi na ich temat to sąd, jaki na siebie ściągamy – 6:15; 18:23–35.
 2. Dzisiaj wielu braci sromotnie upadło z jednego tylko powodu – w przeszłości zbyt surowo krytykowali innych, a wiele słabości, jakie mają dzisiaj, to słabości, jakie wcześniej krytykowali u innych.
 3. Zostaliśmy powołani do tego, by innych błogosławić; będąc więc błogosławionym ludem, zawsze powinniśmy błogosławić innych, żebyśmy mogli odziedziczyć błogosławieństwo; jakiego błogosławieństwa udzielamy innym, takie i sami odziedziczymy – 1 P 3:8–11; Mt 10:13; por. Lb 6:22–27.